

Данило Коцић

ДНЕВНИК НА РАСПУСТУ

Песме за децу

Лесковац 2002.

Данило Коцић

ДНЕВНИК НА РАСПУСТУ

Песме за децу

Лесковац 2002.

Издавачи
Удружење писаца Лесковац
Прес клуб – Лесковачки дневник
Аутор

&
Дечија литература
књига I

&
За издавача
Проф. др Тихомир Петровић

&
Рецензент
Проф. др Тихомир Петровић

&
Илустрације и насловна страна
Миодраг Величковић

&
Штампа
Агенција Ђак – Лесковац

&
Тираж
500 примерака

Лесковац 2002.

ДНЕВНИК НА РАСПУСТУ

Кренуо дневник стари
Погнуто некуд жури
Жели ваљда и он
Да буде на фискултури

Кренуо дневник препун
Понео силно знање
Али му то не треба
Настало безбрижно стање

Кренуо дневник уморно
Повио старачка леђа
Нека се мало мучи
Када га оцена вређа

Бројио дневник стари
Оцене од један до два
Кад тамо у углу пева
Петица раскошна сва

- Ти нећеш мене да видиш
Нећеш да ми се дивиш
А без раскоши моје силне
Ниси у офанзиви!

Стари се дневник усправи
Не боле га више леђа
Неће сад да дозволи
Да га петица вређа

- Ја се тобом поносим
Са тобом је дивота
Али сада бројим оцене

Због којих ме срамота!

Зар ниси једном рекла
Нека се нико не вређа
И теби као и мени
Јединица повија леђа

Зар ниси опет рекла
Двојка да се не квари
Због њене наивне финоће
Ни добар ђак не мари

- Тако је некада било
Сада је безбрижно стање
Само смо четири и ја
За право, лудо сликање!

Добро, може и тројка
Ако је оцена права
Али нека се тиме
Двојка не завава!

Дневнику старом мило
Па се по коси чешка
У његовом раскошном скуту
Само је једна грешка

Јединица мала, оштра
У углу се сама свила
Да тог угла не беше
Не би ни она била

Гледа дневник стари
Двојку што се скрила
Да мало беше учења
Ни она ту не би била

Престао дневник да броји
Оцене редом све
Па ту су моћне петице
И сигурне тројке две

Сместиле се и оцене fine
За један од петице мање
Нема никакве преваре
Оне имају знање

А онда следи дивота
Прелепа цветна трава
Небројено много петица
Дневник може да спава!

ЈЕДИНИЦА МОЛИ ДВОЈКУ

Јединица моли двојку:
- Ти си ми комшика права
Да није тебе крај мене
Још више би болела глава!

Нико ме видео не би
Престала бих да дишем
А ја једино желим
Заједно с тобом да бришем

Желим да одем горе
Где се деле конфете
Хоћу и ја да будем
Лепо, умилно дете

Желим да будем срећна
Као што теби приличи
Желим и ја са вама
Успехом да се дичим

Зато те молим, двојко
Остани комшика права
Да ме док спавам сама
Још више не боли глава

Молим те буди другар
Јер знаш какво си стање
Воле те само они
Што мрзе моје имање

Брани ме када затреба
Кад стигне ђачка туга
Кажим, да ја не чујем

Да сам ти најлепша дуга

Кажи им, двојко мила
Да туга и мене прати
Да увек пожелим силно
Да ми се одмах вратиш

Нек ђаци оставе мене
Мучи их моја туга
Са тобом, комшике мила
лакше ћу наћи друга

Одлични ђаци, двојко
Ни мене, ни тебе не воле
За њих смо, комшике моја
Из неке ћораве школе

Знам, комшике драга
Да сам велико ништа
Да нисам сада више
Ни за ћорава забавишта

Али без нас се не може
Од тебе креће знање
Са мном плаше ђаке
Долази силно лемање

Крај тебе, умилна двојко
Живот је мени дивота
Није ме толико страх
Што сам нечија срамота

Па зар сам ја крива
Што је такво стање
И што је баш од мене
Почело ђачко бројање

Мени је само жао
Што сам свачија туга
Али ми је мило
Што тебе имам за друга

И зато молим школу
Нек остане овакво стање
И нека поново почне
Од мене ђачко бројање!

ЈЕДИНИЦА ОЦЕЊУЈЕ ТРОЈКУ

Зашто си тако мирна
Зар те не мучи знање
Зар те никад не боли
Домаће васпитање

Зар ноћу мирно спаваш
Не сањаш моје снове
Да ли понекад пожелиш
Оцене друге, нове

Ти си као у кланцу
Што реку планинску вуче
И мене призива често
Ко неко немирно куче

Када те одавде гледам
Личиш на престо фини
А за луду петицу
И ти си у помрачини

Погледај мене са трона
Да видим твоје лице
Хоћу да чујем, сазнам
Бројиш ли ружне петице

Ђаци што живот воле
И понекад што сањају тугу
С тобом су, тројко драга
Нашла најбољег слугу

Видим те, тројко драга
Видим те како се шепуриш
Час зуриш снено у мене

Па онда некуда журиш

За мене си оцена лепа
Ђаци те добри воле
И због твојих несташлука
Не беже никад из школе

У друштву покрај мене
Ти си ко прави цар
Али крај силне петице
Ти си ко стари фар

Када се људи шале
Ти си одлична тројка
Сијаш ко права петица
Иако ти комшика двојка

Када се збуне ђаци
Што само петице воле
Морају они да дођу
До твоје здепасте школе

Понекад теби и мени
Клецају колена стара
Највише били јесмо
Код нашег господара

Твојим су силним знањем
Плашили одличне ђаке
А мојим су знањем стално
Китили понављаке

И све тако напола
Код тебе и неко знање
Ниси за лошу петицу
Ал ниси ни за лактање!

ЈЕДИНИЦА МОЛИ ЧЕТВОРКУ

Јединица моли четворку:

- Сестирце драга, мила
Да ли би једно мање
Мени позајмила!?

- Шта ће ти, сестрице драга
Цртица пола моја
Да ли те мучи стомак
Или претешка зубобоља!?

Можда си лоше спавала
Па те прогоне снови
Или си пожелела, сејо
Неки живот нови!

Крећеш ли, можда, у свет
Да тражиш нове сањаре
Или си, можда, решила
Да квариш љубави старе!?

Реци ми, сејо драга
Шта ти то мање значи
Да ли је то украс
На твојој успињачи?

- Када бих имала мање
Што душу твоју краси
Тада би живот мој
За тројку био јачи

Тада бих, сестро драга
Четворко моја мила
И ја поносно, силно

У срећном друштву била

Ђаци би били чили
Дошло би ново знање
Не би ни било плача
Ни дуго, промукло драње!

- Сестрице моја, драга
Јединице туробна, мила
Онда би моја судба
Несрећна тада била

То мање што мене краси
Ђаци врло воле
Јер их до петице води
И њихове лепе школе

Када бих дала теби
То лепо, малено здање
Опет бих, сестро драга
Настало силно плакање

Ти би постала, сестро
Оцена драга, мила
Ја бих код наших ђака
Сву сјајност изгубила

- Па када је тако, сестро
Нека буде старо стање
Нека опет од мене
Почне ђачко бројање

Молићу управу, школу
Молићу ђаке миле
Да ми опросте одмах
Просте моје манире

Судба је тако хтела
Да тебе воли знање
А мене да не краси
Поносно једно мање

Шта ће ако се мора
Без мање живот да живим
За такву судбину своју
Никога нећу да кривим

Остаје ми једино, сејо
Да мењам ово стање
Да учим и само учим
И стичем твој знање

Тада ће доћи по мене
Мање што душу краси
Тада ће другари, ђаци
За тројку бити јачи!

ЧЕТВОРКУ ЈЕ ЛАКО ЗВАТИ

Мене је лако писати
То и основци знају
Крену са косатанком
Заврше потом у мају

Повуку онда црту
Што усправно, немо стоји
Никоме ништа не прети
Али се никог не боји

Онда уследи тада
Још једна црта мала
Што ни првацима
Муке није задавала

У три цртице красне
Оцена цела стала
Тако изгледам свима
Ко лутка, прелепа, мала

Ја јесам у средини
Између три и пет
Не могу никуд да бежим
Па нисам плашљиви зец

У рану зору јесењу
Јединица мене зове:
- Дођи, драга четворко
Да кројимо снове нове!

Тада ми болно рече:
- Сестрице драга, мила
Да ли би једну црту

Мени позајмила!?

- Шта ће ти, сестро драга
Цртица пола моја
Да ли те прогони вук
Ил мучи зубобоља!?

- Када бих имала црту
Што душу твоју краси
Тада би живот мој
За тројку био јачи!

- Сестрице, моја драга
Јединице несрећна, мила
Онда би моја судба
Претужна тада била!

Ето, другари стари
Такво је моје стање
Без једне црте мање
Падам на ниске гране

Мени је судба хтела
Да пружи шансу више
Да једним малим кораком
И петицом се пишем

Овако је ипак добро
Док се стигне туга
Док због зубобоље
Не изгубим свога друга

Не бојим се љуте зиме
Није ме због знања срамота
Борим се ко силна петица
Па то је права дивота

Нека вас увек прате
Три моја лука права
Знајте, другари моји
Неће вас болети глава

И када певају са вама
Четворке што некуд журе
Знајте да су у души
Све ваше fine фигуре

Зато док волите мене
Нека вас прати срећа
Нека оцена моја лепа
Буде од куће већа

Другарски ћу рећи комшики
Да ме силно следи
Јер ваше одлично знање
Сада за петицу вреди!

ЈЕДИНИЦА ПИТА ПЕТИЦУ

Гледам те петице високо
Гледам те из неке даљине
Сви ти некако завиде
Што растеш од милионе

Сви ти се некако диве
Гледају твоје око
И свима се чини
Да летиш негде високо

Свима си постала срећа
Радост ђацима делиш
Да ли имаш времена
И сама да се веселиш

Да ли те боли глава
Стиже ли некад туга
Имаш ли, петице лепа
У школи свога друга

Када стигнеш да учиш
Завлада и ванредно стање
Колико је потребно рада
Да стекнемо твоје знање

Да ли те неко мрзи
Коме си силна мета
И шта највише теби
У овом животу смета

Имаш ли неке жеље
Да ли си скитница права
Можда и тебе ко мене

ТВ замајава

Које су твоје жеље
Па тако брзо газиш
И нас, силне јединице
Нећеш никад да мазиш

Које је то знање
Да ниси никада двојка
Да узор није теби
Ни дивна четворка

Смета ли теби, петицо
Што си тако високо
Да ли можеш да видиш
Баш свако ђачко око

Молим те, петице далека
Молим те буди фина
Само понекад упитај
И мене најмањег цина

Никада нећу бити
На твојој високој мети
И зато се, петице драга
Мени никада не свети

Што те ђаци, петице
Све више и више воле
Због моје оцене ружне
Неће ићи из школе

Ми јесмо, петице лепа
У дневнику неко знање
Само си ти за песму
А ја за лудо плакање!

ПРОЗВАЛИ МЕ ПЕТИЦОМ

Прозвали ме петицом
Да људима срећу делим
Посрећило се моје крштење
Томе се силно веселим

Добро, није ми лако
Нисам свачија друга
Али ако ме заволите
Нећу бити ни туга

До мене се лако стиже
Иако сам високо горе
Иако и мене ко друге
Све људске бриге море

Потребно је мало стрпљења
Да се кроз живот корача
Моје су одаје спремне
И за сваког понављача

За друге много је лакше
Кад знају велико знање
Кад желе и да покажу
Домаће васпитање

У мојим недрима чучи
Душа ко умилна река
На мојим обалама мирним
Радост вас увек чека

У моме срцу трепери
Танана душа дечака
Моје се очи не боје

Ни силног планинског мрака

У мојим рукама стоји
Хиљаду старих књига
Довољно је њихово друштво
Да и вас не буде брига

У сновима мојим видим
Озарено мамино лице
Посматрам свој родни крај
И веселе плаве птице

Био је то почетак
Када се зачала бајка
Када смо се радовали
Отац, ја и мајка

Тада сам постала свесна
Куда ме живот води
Ако не будем хтела
Књигом да ме походи

Схватила сам као дете
За дивно, мало чудо
Да ће време летети
Лудо, лудо и лудо

Можда се неко пита
Како је постало ово
Морала сам као и ви
Да сричем слово по слово

Тешко је тада било
Али се нисам дала
Иако сам, верујте на реч
Била сићушна, мала

Тата ми онда рече
Учење, па онда знање
А када тако крене
Ту је и васпитање

Учила јесам, признајем
То није, ваљда, срамота
Радост је била велика
Права, правцата дивота

Ех, када сам сазнала
Како се пишу слова
Била сам онда храбрија
И од татиног шарова

Па када сам научила
Језике многе редом
Могла сам не трепнувши
Биоскоп да гледам средом

Тада се силно, одједном
Отворише широка врата
Постала сам храбра
Баш као и мој тата

ЈЕДИНИЦА КОД ДОКТОРА

Назобла једном јединица
Лемали је несташни ђаци
Мораће да се лечи
Јер није у њиховој фаци

Кренула доктору зором
Да се силно жали
Али доктор искусан, сед
За њене бриге не мари

Јединица чекала часа два
Да види шта јој фали
Али доктор искусан, сед
За њено здравље не мари

Чекала јединица и дана два
Да види шта јој фали
Али доктор искусан, сед
За њене море не мари

Чекала једница месеца два
Да види шта јој фали
Али доктор искусан, сед
За њене несташлуке не мари

Онда једница реши љутито
Управи да се жали
Што доктор искусан, сед
За њене невоље не мари

Примио јединицу затим доктор
Да види шта јој фали
Фолира ли можда здравље

Или за школу не мари

- Кажи ми шта те мучи
Да ли те реума стеже
Или је можда кашаљ
Па те за клупу веже

Можда си нашла другара
Што по цели дан лута
Па зато не волиш књиге
Да читаш ни два – три минута

Мучи ли тебе зима
Или прелепи јесењи дани
Можда си са друштво
По цели дан у кафани

Да ли те пролеће мами
Напољу да се појавиш
И онда тада нехајно
На школу да заборавиш

Да ли те боли глава
Ил силна зубобоља
Можда је нешто теже
Каква је то невоља

Говори тихо, не жури
Писаћу податке редом
А дијагнозу детаљну, праву
Добићеш само средом

Јединица лукаво седи
Не зна како да крене
Да ли од првог часа
Или од нове шеме

Гледа доктора седог
Његова душа мека
Зар за све невоље
Баш има правог лека?

Да ли да каже доктору
Када је постала мета
И да ли за њу, јединицу
Заиста има лека?

Много је питања чудних
Што кроз главну крену
А она би само хтела
Да има једну смену

Хтела би да се игра
Са ђацима да се шали
А остале школске ствари
Да увек заборави

Доктор кад је то чуо
Дијагнозу журно пише
За тебе јединице луда
Лутања нема више!

ДВОЈКА ТРАЖИ СРЕЋУ

Нису ме увек волели
Мене, малену двојку
Њима је драже било
Да почну да воле тројку

Дуго је тако било
То чудно, потресно стање
Док се нису досетили
Да сам неко знање

Ода су увели један
Лакше се сада дише
Поред комшије кеца
Ја нисам рђава више

Било је тако кратко
Годину – две дана
Док ја нисам постала
Оцена што има мана

Сви су почели да вичу
На мене да се бече
Осталима дају слаткише
А мени ни конфете

Ја јесам оцена мала
То је моја туга
Али шта ја ту могу
Када кеца имам за друга

Јединица једном ми рече:
- Ти си ми комшика права
Да није тебе овде

Још више би болела глава!

Онда ми даље лупну:
- Знам какво си знање
Тек нешто мало боље
Него пусто моје орање!

Тада се сложисмо обе
Да нас ђаци не воле
Јер смо она и ја
Из неке ћораве школе

Кад стигну ледени дани
Мудрујем понекад сама
Питам се као философ
Која је моја мана?

Ако сам оцена добра
Што се крај кеца створих
Да ми из дана у дан
Живот мучи и мори

Чујем онда јединицу:
- Од тебе креће знање
Ти ниси тако ружна
Ја сам за лудо лемање!

Ја знам да нисам срећна
Нисам ко птице праве
Али нека се не усуђују
Да ме не забораве!

И ја сам као птица
Некоме доносим срећу
И мени су као и њој
Палили славску свећу

Понекад сам и ја
Била безбрижна мајка
Понекад сам и ја
Била и лепа бајка

Понекад је било стање
Не може бити горе
Па су ме брзо, журно
Водили ђаци из школе

Тако је некада било
Тако ће дуго бити
И зато све своје мане
Не желим никада крити

И ја бих као и кеџ
Молила школу, знање
Нека увек од мене
Почне радосно бројање!

ПОМИЛОВАЊЕ

ЈЕДИНИЦА ТРАЖИ ОПРАВДАЊЕ

(1)

Јединица тражи оправдање
Хоће себи да се диви
Неће више да је куну
Они што су сами криви

Зове Мићу одликаша
Па га пита ко хероја:
- Шта би дао, драги Мићо
Да ја будем цура твоја?

- Их, цурице неваљала
Где си мене изабрала
Зар не видиш да си ружна
И ко облак чађав тужна!?

Решила је јединица
Да се јави учитељу
Хоће она данас, сутра
Да испуни сваку жељу

- Нећу неко да ме види
Из дневника ја се селим
Да одлетим у планине
Родитеље развеселим!

Уважавам твоје жеље
Одлепшај у планине
Није дневник згодно место
За твоје и ђачке врлине!

ЈЕДИНИЦА ТРАЖИ ОПРАВДАЊЕ

(2)

Тесна јој је ђачка торба
Тесан јој је дневник стари
Хоће сама да лута
За бриге неће да мари

Тесни јој школски дани
Звоно јој уморно смета
Хоће да буде сама
Изван овога света

Тесна јој сала мала
Што деци игру пружа
Хоће да буде дама
Као у башти ружа

Ђацима жао било
Јединицу хоће да скрасе
У стари дневник њихов
Желе да је врате

- Може, рече им она
Само ми шансу дајте
Хоћу да будем добра
Крај старе моје мајке!

- Ко је твоја мама!?
Питају ђаци снено.
- Тајна је, тајна, другари,
Тако је давно речено!

ЈЕДИНИЦА ТРАЖИ ОПРАВДАЊЕ

(3)
Кренуле су јединице
У парадни строј
Желе свима да покажу
Нови, љути бој

Лево, десно, командују
Оне испред реда
Пристигло је ново време
Гледају се спреда

Једна мала, косоока
Хоће да се смешка
Није време за смејање
Велика је грешка

Одлепрша она прва
Онда и остале
Дневник оста препун шале
Из њихове мале

Када нема јединица
Смех, весеље влада
Трудимо се данас, сутра
Оцена нек страда!

ЈЕДИНИЦА ТРАЖИ ПОМИЛОВАЊЕ

(4)

Јединица тражи помиловање
Избраздано њено лице
Са једном ногом на часу
Хоће да вређа све петице

Лепа сам ко сунце зими
Лепша од птица у лету
Најлепша сам кад се сместим
У ђачком тоалету

Лепа сам ко сунце у јесен
Када полете шарене птице
Када одлазе у нови дом
Код старе, прастаре љубимице

Лепа сам ко сунце снено
Када се иза мрачних облака јави
Ђаке, сву вреву силну
Другаре моје када измами

Једнога дана оцене друге
Јединици у глас рекоше:
- Мрзи те цела наша школа
Јер ти ниси ни оцена пола!

За добре ђаке ти ниси лаф
За њих си увек ванредно стање
Мрзе те лудо, панично уче
Желе да те силно измуче!

ЈЕДИНИЦА ТРАЖИ ПОМИЛОВАЊЕ

(5)

Јединица тражи помиловање
Жели да буде редовно стање
Да школа сија од среће
Јер њу нико неће, па неће

Желе да оде на одмор дужи
Да се крај неке реке испружи
Да пије сокове, стиче знање
И деци донесе оправдање

Жели да оде на одмор дужи
Да се на обали мора испружи
Да спава, дрема, стиче знање
И деци донесе оправдање

Жели да оде на одмор дужи
Да се по месецу испружи
Да горе учи, стиче знање
И деци донесе оправдање

Ђаци су били прави хероји
Усташе као у правој чети:
- Иди јединице куда желиш
Ти нас ионако сневеселиш!

Кад оде кец наста туга
Како ће двојка да нађе друга
Како ће тројка да се весели
И са ђацима радост да дели

Сад и четворка тужно гледа
Не зна ни она право стање

Да ли је боље онако било
Или ће настати силно бежање

Питају петицу сви у глас:
- Да ли је сада редовно стање
Или је боље кеца да зову
Да донесе оправдање!?

- Нека дође само на час
Нек завлада ванредно стање
Па онда нек иде куда жели
Не треба нам ни опдавање!

MAMA KOZA

НАСТАВНИЦИ, УЧИТЕЉИ

Не ширите пожар страха
Не плашите ђаке, нас
Волимо, волимо, волимо
Ваш предивни, умилни глас
Волимо, волимо, волимо
Ваш предивни, умилни глас

Наставници, учитељи
Послушајте ђаке, нас
Дошло је доба за растанак
У песми, у игри је спас

Не ширите пожар страха
То не плаши више нас
Волимо, волимо, волимо
Ваш предивни, умилни глас
Волимо, волимо, волимо
Ваш предивни, умилни глас

Наставници, учитељи
Послушајте ђаке, нас
Дошло је доба за растанак
У песми, у игрије спас

Не ширите пожар страха
Остављамо сада вас
Волимо, волимо, волимо
Ваш предивни, умилни глас
Волимо, волимо, волимо
Ваш предивни, умилни стас

Наставници, учитељи
Послушајте ђаке, нас
Дошло је доба за рстанак
У песми, у игри је спас!

ПОЛЕТЕЛА МАМА КОЗА

Полетела Мама Коза
Кроз шумицу и облаке
Да потражи цвеће, храну
За прваке своје ђаке

Сусрете је Бака Вука
Па умилним гласом вели:
- Куда идеш Мама Козо
Да ли хоћеш да се селиш?

Гледа вука Мама Коза
Не зна шта ће бити горе
Да ли да јој одговори
Или нек је мисли море!

Онда кресну Бака Вука
Глас одлете до небеса:
- Баш ме брига дал се селиш
Доста су ми твоја деца!

Сикну око Мама Козе
Приметисмо журбу њену
Уплаши се Бака Вука
У шумицу журно крену!

ПИСАЛА ПИСМО ОЛОВКА

Писала писмо оловка
Дечаку преко Мораве:
- Хеј мили, уморни створе
Зашто те бриге море!?

Одговора нема, па нема
Пролазиле недеље, лета
Оловка љутито реши
Дечаку да поново смета!

Узела оловка писмо
Поново кренула река:
- Хеј мали, уморни створе
Које те бриге море!?

Одговора нема и нема
Прошле су недеље, лета
Оловка још жешће реши
Дечаку да поново смета

Одлучи тада оловка
Мораву љуту да гази
Да види тога дечака
Што њена писма не пази

Кад стиже тамо, далеко
Збуни се оловка фина
Дечака умилног цина
Одвела тета Дафина

Сад живи преко Баре
Оловка стала да пише
И очи су сада уморне
Јер нема цина више!

КРЕНУЛА РЕКА УЗБРДО

Кренула река узбрдо
Да тражи своје порекло
Показа камену руке
И своје големе муке!

- Камена, сестро једина
Покажи праве путе
Реци ми, моја драга
Где су ми моје скуте!

Камен је гледа задивљен
Река се умилно пење
- Иди тамо, далеко
Тамо је твоје крштење!

Кренула река узбрдо
Да тражи своје порекло
Показа птицама руке
И своје претешке муке

- Птицо, сестро једина
Покажи праве путе
Реци ми, драга моја
Где су ми праве скуте?

Птица је гледа дивотно
Река се умилно пење
- Иди тамо, далеко
Тамо је твоје крштење!

Кренула река узбрдо
Да тражи своје порекло
Показа Сунцу руке

И своје големе муке.

- Сунце, сестро једина
Покажи праве путе
Реци ми, Сунце драго
Где су ми праве скуте!?

Сунце је умилно гледа:
- Доле су твоје скуте!
Река се умилно смешка
Није то никаква грешка!

КРЕЗУБИ ТРАМВАЈ

Не зна шта би од умора
Заспао би покрај реке
Али како када мора
Да одвезе плачно дете!

Не зна шта би од умора
Заспао би покрај парка
Ало како када мора
Чека њега нова барка

Заспао би усред вреве
Заспао би усред дана
Заспао би усред ноћи
Али неће никад моћи

Крезуби је стари трамвај
Руке су му повијене
И да спава усред дана
И да спава усред ноћи
И да спава кад пожели
Њега умор неће проћи!

ЗАГОВАРА МАМА КУЦА

Веју снегови, дувају ветрови
Северац образе црвени
Тешко је Мама Куца
Још теже, теже мени

Заговара Мама Куца
Све комшије око нас
Дођите, дођите, дођите
У дружењу је спас!

Веју снегови, дувају ветрови
Северац образе црвени
Тешко је Мама Куци
Још теже, још теже мени!

Заговара Мама Куца
Све планине око нас
Спречите, спречите ветрове
У дружењу је спас!

Веју снегови, дувају ветрови
Северац образе црвени
Тешко је Мама Куци
Још теже, још теже мени!

ВЕЋАЊЕ
(драмски колаж)

Комедија за ђаке

ВЕЋАЊЕ

(Драмски колаж с певањем)

ЛИЦА

1. Јединица
2. Двојка
3. Тројка
4. Четворка
5. Петица
6. Наратор

(Све се збива у учионици и све је подређено редитељском умећу. Сви су на сцени. Комад се пева, а може и да се рецитије)

Н а р а т о р

Дошло је сада доба
Да се дипломе деле
Да и оцене галантно
Знање своје измере

Ово је већница права
Порота ђачка сила
Неком је муке задавала
Другоме је била мила

Сви их добро знате
Када сте били мали
И вама су повремено
Муке задавали

(обраћа се петици)

Видите ли ђака овог
Што се нечујно шуња
Он има, има знање
Као најбоље имање

(обраћа се четворки)

Ту крај петице седи
Оцена за један мање
Драго нам је увек било
Да имамо њено знање

(обраћа се тројки)

Сада се галантно смешка
Оцена тројка фина
Она је некад, верујте
Јача од сваког цина

(обраћа се двојки)

Пазите, пазите, пазите
Долази ванредно стање
Двојка оцена танка
Тек да не буде лемање

(обраћа се јединици)

Стушти се моје лице
Када у кеца погледам
Али га, другови моји
Никоме, никоме не дам!

П е т и ц а

Ја сам одличан пет
То знате и сами
Али понекад пожелим
Да будем и ја у тами

Желим да будем тројка
Да увек мирно спавам
Кад год ме буду питали
Да ме не боли глава

Оцана четири је фина
Мени стално уз бок
Са њеним знањем силним
Покаткад доживим шок

Волим и ову двојку
Лепо се она смешка
Али би оцена та
За мене била грешка

Гледајте сада лепо
Зашто хоћу да журим
Јединици нећу да кажем
Да се на њу дурим!

Четворка
Хвала петице красна
Што си ми оцenu дала
Али знај и веруј
Због знања боли глава

Читала јесам стално
Из дана у дана рој
Књига, песама учених
Ни сама не знам број

Била си узор мени
Петицо, сјајно створење
Крај тебе хоћу, драга
Место за ново крштење

Нека и живот нови
Крај тебе поново живим
Док сам у твојој близини
Ја нећу да се смирим!

Тројка
Јесам нека средина
Лагодан живот живим
Али док је добрих ђака
И ја нећу да се смирим

Мене су некада звали
Ти си половно знање
А ја се силно љутим
Донећу оправдање

Двојка

Видите мене, јунаци
Од мене креће фрка
Ђаке и наставнике
Сад хвата велика прпа

Плаше оценом двојком
Понекад све од реда
А мени се увек чини
Да нисам нека греда

Гледајте живот мирно
Мене ништа не боли
Само петицу молим
Да ме једном замоли

Знаш ли, петице драга
Зашто се теби смешкам
Па оцена, оцена моја
Није увек грешка!

И мени су ђаци, драга
Ко теби палили свеће
Са мном су понекад били
Дечаџи препуни среће!

Јединица

Ја јесам, то сви знате
Право ванредно стање
Немам ни знања, ни слуха
За ваше васпитање

Чула сам петицу фину
Како некуда жури
Јер неће она мене
Знањем својим да дури

Ниси ти мени узор
Ни моје знање теби
Зато увек кад можеш
Од мене далеко бежи

Јер када се ја наљутим
Па стигне неваспитање
Онда ће и петица твоја
Бити обично знање!

Мени је само жао
Што сам свачија туга
Али ми је мило
Што двојку имам за друга

Крај тебе умилна двојко
Живот је мени дивота
Није ме толико стид
Што сам нечија срамота!

Па зар сам ја крива
Што је такво стање
И што је баш од мене
Почело ђачко бројање!

С в и:

(устају и певају)

Наставници, учитељи
Послушајте ђаке, нас
Дошло је доба за растанак
У песми, у игри је спас!

П е т и ц а

Не широте пожар страха
Не плашите ђаке, нас
Дошло је доба за растанак
У песми, у игри је спас!

С в и

Наставници, учитељи
Не плашите ђаке, нас
Дошло је доба за растанак
У песми, у игри је спас!

Ч е т в о р к а

Не ширите пожар страха
То не плаши више нас
Волимо, волимо, волимо
Ваш предивни, умилни глас!

С в и

Наставници, учитељи
Не плашите ђаке, нас
Дошло је доба за растанак
У песми, у игри је спас!

Т р о ј к а

Не ширите пожар страха
Остављамо сада вас
Волимо, волимо, волимо
Ваш предивни, умилни глас

С в и:

Наставници, учитељи
Послушајте ђаке, нас
Дошло је доба за растанак
У песми, у игри је спас!!!

(Поклон публици, излазак са сцене – к р а ј)

РЕЦЕНЗИЈА

Проф: др Тихомир Петровић

Детињство као највиша вредност живота и једина светла тачка у човековој свести све више заокупља пажњу нове наше књижевности као поетски најпривлачније раздобље људског доба. Слободна игра и машта привилегован је мотив, пре свега за децу и младе.¹

Новинар по животном опредељењу, професор и правник по образовању, а песник („Чудна лађа“) и писац романа („Изабрани живот“ и „Изабрани дани“), Данило Коцић за мотив своје збирке „Дневник на распусту“ узима ђачко доба, деци – читаоцима драгу и блиску тему.

Ма и летимичан поглед на стихове о ђачким јединицама, двојкама, тројкама, четворкама и петицама,

---

¹ Др Тихомир Петровић, Дневник на распусту, рецензија, Удружење писаца општине Лесковац, Лесковац 2002. године. *Напомена:* Тихомир Петровић (Бошњаце код Лесковац, 12. новембар 1949). Отац Боривоје, радник, мајка Радослава, рођена Јовановић, домаћица. Основну школу похађао у родном месту (1956-1964), гимназију у Лесковац (1964-1968), Вишу педагошку школу у Нишу (1969-1971). Филолошки факултет Универзитета у Београду похађао као ванредни студент (1972 - 1976). Магистрирао на Филолошком факултету, на смеру Наука о књижевности са темом „Погледи Велибора Глигорића на књижевност реалистичке оријентације“ (1986). Докторску тезу под називом „Књижевна критика о српској књижевности за децу“ одбранио на истом факултету (1990). Радио је као професор Књижевности на Учитељском факултету у Врању (1992 - 2003); професор Књижевности и књижевности за децу и Културе говора с реториком на Учитељском факултету у Сомбору. Добио је награду за најбољи магистарски рад 1986. на Филолошком факултету у Београду.

о „помиловању” које тражи јединица, потом на коло песама под насловом „Мама коза”, закључно са темом за сценско извођење „*Већање*” – што све, заправо, чини садржину збирке – открива ведрину и ауторов хумористичко – игрив тон (оно што је стајна тачка и полазиште стваралаца готово свих генерација од, рецимо, Змаја, можда и његових претходника, преко А. Вуча, Д. Максимовић, Б. Ћопића и Д. Радовића, све до наших данашњих познатих дечјих песника).

Везујући игру и машту за ђачко – ђачке оцене – и петице и јединице као терет који ђаци носе о врату – Коцић се сасвим приближио дечјем бићу и психологији, његовој замисли и осетљивости.

Заснивајући свој исказ на машти као највишој естетској категорији, стављајући хумор у функцију игре, аутор разиграва читаочеву машту, ритам и дах њихов, доноси му и дарује потско задовољство и чисту естетску забаву.

Певао је, истина, помало конвенционално, старинским звуком, без посебно нових језичких склопова, речи и синтагме; водио „*Љути бој за риму*” не би ли се одупро наративности која расплињава ритам и било радње – па, ипак, стихови о школском дневнику и учитељевим оценама не оскудевају у свежини, сликовитости, мелодичности и уметничкој лепоти.

Збирка „Дневник на распусту“, по свему, припада модерној поезији за децу и младе. Атрибут модерна поезија долази, у ствари, од растерећења стихова традиционалне дечје тематичке, биља и звериња, и сличних истрошених мотива. Одсуство педагошког практицизма, рефлексивних лирских порука и детаља, који служе одређеном ефекту, другим речима, непокорвању школи која између лепе дечје књижевности и поука ставља знак једнакости, исто тако врлина је ових песама. У својим најбољим примерима, када се аутор приближи рвнотежи између богатства мисли и естетских елемената, остварен је модеран стих, ако не радовићевског, а она тартаљевског типа.

Држећи се поетског правила: не бити упрошћено досетљив, не претерати без разлога, не смејати се

сувише гласно, Коцић је, уз неке нужне ограде, сачинио ритамски и мелодијски правилно организоване стихове, лаке и течне стихове достојне праве дечје поезије.

Драмски колаж „*Већање*“ већма аутора препоручује као уметника врло сигурне руке. Динамични мотив, заплетеност радње, драмским беокузима, лако наглашена акциона усмереност, комични контрасти, психолошка тензија, дијалог, једном речи занимљива садржина хумористичко-театарског потенцијала, окреће малог читаоца позитивним емоцијама, освежава га и релаксира. Чини се, овај текст жанра, узгред буди речено, оскудева књижевност и само позориште за децу као најхуманији и најприроднији вид постојања театра као уметности, уопште, најдирљивија манифестација дечје уметности – показује Коцића као књижевника продуктивне маште и сензибилитета.

У хладној, прецизној оцени, збирку једноставног језика и простог срца „Дневник на распусту“ красе све одлике наше поезије, која не излази из оквира традиционалне поетике дечје литературе у ужем смислу речи.

Неоспорно занимљиве садржине, проткана лепршавим, жарујућим хумором, састављена са одређеном културом и укусом, Коцићева књига песама завређује труд младих као и одраслих читалаца.

О ПИСЦУ

Данило (Благоја и Маре) Коцић рођен је 1949. године у власотиначком селу Дадинцу. Професор је књижевности и дипломирани правник. Стални је дописник Политике из Лесковца. Објавио је збирку песама „Чудна лађа“ и романе „Изабрани живот и изабрана тишина“. Награђиван је на анонимним конкурсима за књижевност. Члан је Удружења писаца Лесковца и покретач и главни и одговорни уредник ђачкох новина „Лесковачки дневник“.²

---

² *Напомена:* Биографски подаци о аутору објављени у збирци „Дневник на распусту“, Лесковац 2002. године

САДРЖАЈ

1. Дневник на распусту (5)
2. Јединица моли двојку (8)
3. Јединица оцењује тројку (11)
4. Јединица моли четворку (13)
5. Четворку је лако звати (16)
6. Јединица пита петицу (19)
7. Прозвали ме петицом (21)
8. Јединица код доктора (24)
9. Двојка тражи срећу (27)

ПОМИЛОВАЊЕ (31)

1. Јединица тражи оправдање (32)
2. Јединица тражи оправдање (34)
3. Јединица тражи оправдање (35)
4. Јединица тражи помиловање (36)
5. Јединица тражи помиловање (37)

МАМА КОЗА (39)

1. Наставници, учитељи (41)
2. Полетела Мама Коза (42)
3. Писала писмо оловка (43)
4. Кренула река узбрдо (44)
5. Крезуби трамвај (46)
6. Заговара Мама Коза (47)

ВЕЋАЊЕ (49)

(драмски колаж)

РЕЦЕНЗИЈА (57)

О ПИСЦУ (60)

СIP – Каталогизација у публикацији
Народне библиотеке Србије
886. 1. (02.053.2) – 1
КОЦИЋ, Данило
Дневник на распусту
Данило Коцић – Лесковац
Удружење писаца општине Лесковац
Лесковачки дневник – Прес клуб, аутор 2002
(Лесковац, Агенција Ђак) – 77 стр. илустр; 21 цм
Тираж: 500
ISBN ознака 86 – 82997 – 28 - 2